

Cetatea Plutoare

De când eram copil, simțeam că sufletul meu tânjea după ceva ce nu putea să îmi explice, dar cu trecerea anilor mi-am dat seama: tânjeam după răsăritul de soare și mă mâhneam când vedeam apusul. Nu e ciudat? Să vezi același fenomen cum îți mângâie sufletul, dar și cum te întristează în același timp?

Așa ai fost și tu pentru mine, Aurora Bran. Vederea chipului tău era răsăritul pentru mine. Tu mă făceai să am un motiv să mă trezesc dimineța binedispus, fără să știu care va fi momentul în care te voi vedea pe coridor sau în fața camerei mele, așteptând să ies pentru a-mi înmiresma camera. Iar gândul că puteam împărți același aer cu tine îmi făcea inima să bată cu așa putere încât ar fi putut sfărâma orice munte în calea ei.

Dar plecarea ta a fost apusul. Apusul sentimentelor mele și momentul când negura îmi înconjură conștiința. Nu a trecut foarte mult timp de când ai dispărut, dar pentru mine totul pare ca o eternitate. Absența ta face ca motivul meu de a mă trezi dimineța să devină un blestem. Adorm în fiecare seară și mă rog (chiar mă rog la Dumnezeuul tău) să nu mă mai trezesc dacă știu că atâta timp cât voi trăi nu te voi mai vedea. Nu știu de ce ai plecat, dar refuz să cred că a fost decizia ta. Nu știu dacă aceste rânduri vor ajunge în fața ochilor tăi albaștri.

Știi? Când mă uit spre infinitul cer dimineța, închid ochii și îmi amintesc toate momentele când te-am privit și mă uram pentru că nu puteam să-mi găsesc cuvintele să pot spune ce simt pentru tine. Tu ai reușit să sfărâmi orice lucru împietrit din mine și îți mulțumesc, dar uneori mă gândesc că e și un blestem. Vreau să fii aici, Aurora! Vreau să mă ții în brațe și să mă asiguri că totul este bine (Știu, un bărbat ar trebui să facă asta, dar acesta sunt eu).

Dacă astea ar fi ultimele mele cuvinte pentru tine, vreau să fie cele mai frumoase.

Te iubesc!

Al tău, Septimiu Verus

5

Înainte de zori

Iunie 4, 2015 — Cetatea Plutitoare

Trecură câteva zile de când Septimiu refuzase să mai iasă din dormitor. Zile la rând, Carmen, nouă slujnică a Palatului Lunii, bătuse la ușa lui transmițându-i mesaje din partea Zabetului, iar el refuza totul cu o ușă trântită. Începând să se plictisească între cei patru pereți, începu să scrie, și nu pentru că dezvoltase o pasiune pentru acest lucru, ci fiindcă îl făcea să se simtă mai aproape de Aurora. Ea adora cititul și spera ca într-o zi să i le poată da.

În această dimineața simți că aerul din cameră devenise unul stătut și greu de suportat. Se îmbracă cu aceeași robă (care nu fusese spălată de multe zile), își puse pandantivul Spirala și se opri în fața ferestrelor. Vremea părea să fie oglindirea sufletului său în acele momente. Norii, de un gri foarte întunecat, acopereau Cetatea Plutitoare și aruncau furioși picurii de ploaie ca și când își revărsau toată suferința. Până și străzile erau lipsite de mișunarea magilor. Undeva în îndepărtare, ca un punct mic și slab colorat se vedea librăria pe care o deținea mama lui Ivan.

Se hotărî să meargă în biroul Zabetului, dar știa că avea să dea explicații despre absența lui din ultimele zile, în ciuda refuzurilor pe care avea să le invoce. Ignatius era o persoană insistentă și șansele ca el să cedeze erau

una la o mie. Când reuși să se convingă să părăsească dormitorul, nu uită să își ia doza necesară pentru a putea fi calm în cazul unor discuții aprinse cu Ignatius și luă foile pe care scrisese gândurile sale și sentimentele sale față de Aurora. Văzând bucațile de hârtie, stomacul lui se strânse automat când se gândi numai la numele ei. *Aurora*. Absența ei era în continuare o rană care sângera continuu. Îndesă în buzunarul robei scrisorile, scăpându-le de curiozitatea slujnicei.

Coridoarele i se păreau străine de când nu le mai văzuse. Dar cu fiecare pas, totul redevenea familiar: marmura denivelată, umiditatea care se simțea foarte intens, torțele cu luminile lor albastre și portretele unor magi sau *Căpetenii* înșirate de-a lungul peretelui.

Acesta era semnul că se apropia de birou. Când coti la dreapta, se opri brusc. În capăt se vedeau cele două porți masive din spatele cărora se auzea vocea Zabetului și cea a unei femei. Vocea femeii era inconfundabilă: era groasă, răgușită și cu volumul ridicat. Nu se certau, dar era mai mult ca sigur că se contraziceau. Ezitant, se apropie încet de porți și se opri la mică distanță de ele. Se uită peste umăr pentru a fi sigur că nu era văzut de Carmen sau de oricine altcineva și se aplecă pentru a trage cu urechea.

— Nu văd de ce te îndoiești de capacitatea băiatului, zise Ignatius cu o oarecare indignare.

— Pentru că nu a fost deloc inițiat, zise femeia, iar Septimiu se miră de faptul că tocmai ea se afla în acel birou. Niciodată *Prințesa Astaroth* nu fusese, singură, în acel birou. Cel puțin nu din câte știa el. Nu pot avea încredere într-un copil care nu a fost educat în taina confidențialității.

— Gândește-te cum a fost fata trimisă de a se ocupa de...

— *Fata* aia a fost foarte bine instruită, îl întrerupse Astaroth enervată, apoi se auzi un sunet înfundat de scaun tras. Septimiu se dădu instinctiv înapoi, dar era

conștient că dacă aceasta deschidea poarta el nu avea unde să se ascundă. Se rugă să nu se întâmple asta.

— Mi-am permis să îi rog pe Theophile și pe Quentin să discute cu băiatul, subtil, pentru a se asigura că este de încredere, continuă Ignatius cu tonul nu foarte convingător.

— Zabetule, nu ne putem permite, nu *îmi* pot permite să mai fac greșeli. Nu acum când ne aflăm pe ultima sută de metri. Planul nostru a întâmpinat suficiente piedici. Au murit oameni de care aveam nevoie.

— O, te rog, sări Ignatius, nu-mi spune că îți pare rău de moartea lui Evelyn și Damian Ursachi. Niciodată nu i-ai considerat competenți de ceva mai mult decât de a fi prezenți la ședințe. Amintește-ți că niciodată nu puteau recapitula într-o propoziție ceea ce se discuta la o ședință. Mă tot mir că Belphegor i-a ales pentru plan.

— Scutește-mă de deciziile fratelui meu. Uneori îl văd ca pe soții Ursachi. În plus. Adesea am impresia că mă încurcă prezența lui. Faptul că fără el nu pot lua decizii mă enervează la culme.

Septimiu se retrase puțin, lăsând vocile celor doi să se audă pe fundal, ca un vuiet al vântului ce zbură pe lângă urechile lui. Auzind cum propriile *Căpetenii* se mănâncă între ele, îl făcu să nu se mai mire că se întâmpla același lucru între magi. Era cât se poate de simplu: dacă cei din conducere, indiferent că scopul era unul bun sau unul rău, nu reușeau să se înțeleagă, ce pretenții puteai avea de la cei mai mici în rang? *Încă un motiv să pot pleca de aici*, își zise Septimiu. Se aplecă din nou, sperând să nu fi pierdut vreun detaliu important.

— Până la urmă, dragă Zabetule, continuă femeia pe ton ironic, de ce tot insiști să îl luăm pe acel copil în Comunitatea Secretă? Dacă nu eram presați de timp, nu aș fi permis să iau parte la reînființarea grupării.

— Mă miră faptul că tocmai tu pari afectată de ilegalitățile care se fac în lumea noastră, i-o aruncă Ignatius. Septimiu se gândi că Zabetul o avea cu ceva la

mână pe *Prințesă* de vorbea atât de comun cu ea. Încă un lucru pe care trebuia să-l afle. Asta dacă nu reușea să scape până atunci și să o găsească pe Aurora.

— Revenind, nu uita că este copilul unei femei care încă nu știi ce caută în Sfat, zise Astaroth. Singurul motiv pentru care încă o țin pe poziție este că partea ei din plan este una importantă, astfel aș zbura-o de acolo.

— Lasă-mă să îl testez puțin, îi propuse Ignatius pe un calm neobișnuit lui. Îți făgăduiesc că nu o să mă întind cu testarea și dacă atunci când îți voi arăta rezultatele, nu vei fi mulțumită, îl voi lăsa deoparte și voi găsi o metodă să îi șterg din minte acea perioadă. Îl voi duce la *Marii Arcani Tămăduitori*. *Marele Arcan Elpidos* este cel mai bun la aceste meșteșuguri.

Câteva clipe se lăsă liniștee, apoi Astaroth întrebă:

— Dacă tot sunt aici, spune-mi cum merge progresul cu ifrita?

— Nu am mai primit nici un raport de la ultima misivă, zise ca un copil prins asupra unui fapt incriminatoriu. Știm doar că a ajuns la casa familiei Ivanov, dar din patru, doar doi au mai rămas. Doi s-au pierdut pe drum.

— Și cine sunt cei doi? întrebă Astaroth curioasă. Cred că ar trebuie să avem o evidență a persoanelor din jurul ifritei Roya.

— Știm că atunci când au trecut prin *Maldongisa*, magul Caleb Rusu sau cum îl chema nu a fost de găsit. Apoi, celălalt bărbat, Andrei sau cum se pronunță numele, a ajuns cu ele, dar a fost dat dispărut.

— Andrei? întrebă femeia părând interesată de acel nume. Află ce poți despre el. Am o bănuială cine ar fi și dacă se adeverește ceea ce cred, o să avem o nouă misiunea prioritară: eliminarea lui.

— Sigur, încuviință Zabetul.

— Zabetule, fie, îți acord încrederea cu băiatul, spuse din senin Astaroth. Dar orice s-ar întâmpla în defavoarea planului, vei fi tras la răspundere. Se lăsă o

pauză, apoi Astaroth continuă. Dar știi ce? Cred că ai dreptate. Învață-! Oferă-i cei mai buni dascăli în istoria magilor, ifriților și mânuirea armelor și a Pandantivului. Și dacă sunt mulțumită, cred că în curând o să avem un nou Eretocrit.

La acele auzite, Septimiu se dădu câțiva pași în spate, neținând cont că își putea face simțită prezența și rămase uluit. Oare descoperise intenția lui? Oare reușise să le dea de înțeles că nu mai voia să ia parte la viața de mag?

Septimiu traversă pe vârfuri până când ieși de pe coridor și când se simți în siguranță, fugi în camera lui. Încuie ușa și începu să se plimbe haotic prin încăpere, iar gândurile cele mai sumbre îi năvăleau în minte. Își imagina cum era adus în fața Sfatului și cum Hild Warwick avea să se bucure de execuția lui, sau cum Quentin și Theophile începeau să se certe și să argumenteze, care mai de care, cum ar merita să primească rolul de Eretocrit. Sau cum avea să fie aruncat de pe stâncă sau preschimbat în *Aservit*. Sau omorât în fața Palatului Lunii, în fața tuturor magilor ca mesaj pentru cei care aveau să fie dezertori, așa cum fusese el.

Palma pe care își pusese medicamentul începea să-l furnice, dându-i de înțeles că efectul era pe sfârșite.

Se uită în săculețul negru cu fundă aurie și se liniști când îl văzu plin, dar pe de altă parte, îl nemulțumi, știind că fără săculețul gol nu putea merge în Valea Sufletelor de Gheață. Dar refuză să creadă că nu avea să fie primit. Nu când și el fusese *cândva* de ajutor. Iar apelarea la *Marii Aracani*, fără acordul consiliului, îl incrimina în procesul cu soții Ivanov în care pledase ca fiind nevinovat.

Făcu câteva respirații și se lăsă pe pat, sprijinindu-se într-o mână. Se uită cu coada ochiului spre ferestre și văzu că ploaia devenise și mai deasă. Picurii care atingeau ferestrele se prelingeau cu viteză, făcând loc altora și altora. Parcă și norii deveniseră mai întunecați, sau

